

Arrest

nr. 114 210 van 21 november 2013
in de zaak x

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en hazara van origine te zijn. U bent geboren in het jaar 1348 (Afghaanse kalender, ca 1969) in het dorp Gulzar in het district Behsud II van de provincie Wardak. U bent getrouwd en u heeft twee zonen en een dochter.

Aan het einde van 1363 (ca begin 1984) verliet u Afghanistan voor Pakistan en Iran om er een militaire opleiding te genieten. In Iran vroeg u, louter om u te kunnen identificeren, een lidkaart van Hezb-i-Islami aan. Bij uw terugkeer naar Afghanistan sloot u zich aan bij de moedjaheddinpartij Harakat en was u voor deze partij actief in het district Jalrez van de provincie Wardak. Leden van een andere fractie van Harakat, met name de mannen van commandant Dr Sadiq, hadden de lidkaart van Hezb-i-Islami bij u thuis zien liggen en beschuldigde u ervan lid te zijn van deze partij. U verliet in 1369 (ca

1990) Jalrez en ging bij uw schoonvader wonen in Gulzar. Dat jaar werd uw vader door de mannen van Dr Sadiq gedood.

In 1375 (ca 1996) verliet u opnieuw Afghanistan met uw gezin voor Iran waar u tot 1377 (ca 1998) in Teheran woonde. Vervolgens keerde u naar Gulzar terug tot u zich met uw gezin in 1383 (ca 2004) opnieuw in Iran vestigde. In de maand hamal van 1389 (21 maart 2010 – 20 april 2010) werd u vanuit Iran gerepatriëerd waarna u zich andermaal met uw gezin in Gulzar vestigde.

U en uw broer vonden werk in een naburige mijn. In de maand mizan 1390 (23 september – 22 oktober 2011) nam u uw zoon A.(...) T.(...) (o.v. 7.511.401) en uw neef A.(...) T.(...) (o.v. 7.511.393) mee naar uw werkplaats. Van een chauffeur vernam u er dat uw broer na een vuurgevecht uit uw huis ontvoerd was. U werd aangeraden niet naar Gulzar terug te komen.

U zette uw werk in de mijn verder tot er enkele dagen later bij een ontploffing die u zelf had ontstoken een collega van u om het leven kwam. Omdat de verongelukte uit een regio kwam met een grote concentratie aan talibs werd u aangeraden de mijn achter zich te laten. U nam uw zoon en neef mee en begon aan de reis die u naar België zou brengen. U kwam in België aan op 24 september 2012. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Op 21 mei 2012 hadden ook uw zoon A.(...) en uw neef A.(...) in België asiel aangevraagd.

Na uw vertrek uit de mijn kwam u te weten dat een vijftiental gewapende mannen naar u op zoek waren geweest. Toen u in Turkije kwam vernam u ook dat het lichaam van uw broer in de bergen aangetroffen was.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee taskara's, een aanvraag voor een taskara, een stemkaart, een bundel foto's, een lidkaart en een email van de dienst Tracing van het Rode Kruis en een usb-stick met daarop een videofragment over de mijn waar u werkte neer.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag te worden vastgesteld dat u de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vervolging vanwege Dr Sadiq en zijn mannen alsook vervolging vanwege de taliban tengevolge het mijnincident (CGVS p.5). Aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert kan evenwel geen geloof worden gehecht.

Zo dient er allereerst aangekaart te worden dat uw kennis van de personen die u vreest ernstig tekort schiet. Over Dr Sadeq, de man waarmee jullie al jarenlang problemen zeggen te kennen, kan u slechts de locatie van zijn checkpoint melden, verdere informatie over hem heeft u niet. Ook kent u slechts drie ondergeschikten van Dr Sadeq bij naam. Als een van hen eruit gelicht wordt en er meer informatie over hem gevraagd wordt, bent u bovendien niet in staat een begin aan informatie over deze persoon te geven. Als u er op gewezen wordt dat er van u enige kennis mag verwacht worden van de personen die u verhinderen naar Afghanistan terug te keren, kan u slechts bekennen dat u geen specifieke informatie over hen bezit (CGVS p.6,7). Dat de personen van wie u vervolging vreest bij terugkeer naar Afghanistan u haast volledig onbekend zijn, is allerm minst aannemelijk.

Voorts kan u ook de oorzaak van de vete tussen uw familie en de groep van Dr Sadiq niet geloofwaardig voorstellen. U beweert dat de mannen van Dr Sadiq omwille van de lidkaart van Hezb-i-Islami die u in Iran aanvroeg als identificatiemiddel u ervan verdachten voor deze partij actief te zijn. Allereerst mag het verbazen dat dergelijk gegeven tot een vete zou leiden die u tientallen jaren zou achtervolgen. Ook mag het verbazen dat u de lidkaart van Hezb-i-Islami bij u hield. Als u om verduidelijking gevraagd wordt, antwoordt u slechts dat u de kaart niet met een bepaalde bedoeling bewaarde maar dat u ze gewoon altijd zomaar meehad. Dat u zomaar een lidkaart van een rivaliserende partij bij u hield, zelfs nadat u omwille van die kaart van verraad beschuldigd werd, is echter allerm minst aannemelijk. Te meer daar u over een identiteitskaart beschikt die uitgegeven werd in 1354 (ca 1975), zo'n elf jaar voor de lidkaart die u ter identificatie aanvroeg (CGVS p.4,5,6). Ook de slordigheid waarmee u met de lidkaart omging, wekt verwondering op. Niet alleen hield u de kaart bij nadat ze elk nut verloren had, ook liet u ze openlijk in uw huis liggen waar leden van een andere fractie van Harakat de kaart konden zien (CGVS p.6). Uw verklaringen over de lidkaart en de wijze waarmee u ermee omsprong zijn erg bevreemdend. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wat de oorzaak van de problemen met Sadiq betreft, dient dan ook betwijfeld te worden.

Verder is het ook merkwaardig dat u problemen kreeg met leden van Harakat omdat u ervan verdacht werd actief te zijn geweest bij Hezb-i-Islami in de jaren voor u actief was voor de partij Harakat. Dat u op het moment van de beschuldiging reeds meerdere jaren actief was bij Harakat lijkt van geen tel te zijn (CGVS p.6). Ook uw reactie op de beschuldiging kan niet overtuigen. Na de beschuldiging vertrok u uit Jalrez en trok u in bij uw schoonvader in Gulzar. Andere stappen ondernam u niet, zo zegt u. Als u gevraagd wordt waarom u niet naar uw commandant stapte om het misverstand de wereld uit te helpen, stelt u dat u dit niet deed omdat er twisten waren tussen uw groep en deze van Dr Sadeq waarvan u niet op de hoogte was. Met deze uitleg verklaart u nog steeds uw passieve reactie op de beschuldiging niet. Evenmin kan aanvaard worden dat u niet van twisten tussen uw en een andere groep van Harakat op de hoogte zou zijn indien u reeds twee jaar op dezelfde plaats voor uw groep vocht. U stelt ook later dat uw fractie en deze van Sadeq elkaars leden viseerden. Dat u als actief lid van deze situatie niet op de hoogte was, kan niet geloofd worden (CGVS p.7).

Eveneens is het eigenaardig dat u, indien u werkelijk een vete heeft met de groep van Dr Sadiq die u bij terugkeer naar Afghanistan vervolging zou opleveren, jarenlang in uw regio bij uw directe familie bleef wonen en werken zonder problemen te kennen. U verklaart immers dat er tussen 1369 (ca 1990) en 1390 (2011: de ontvoering van uw broer), geen problemen waren met de mannen van Dr Sadeq. Nochtans woonde u van 1369 (ca 1990) tot 1375 (ca 1996), van 1377 (ca 1998) tot 1383 (ca 2004) en van hamal 1389 (21 maart – 20 april 2010) tot mizan 1390 (23 september – 22 oktober 2011) in uw dorp Gulzar (CGVS p.2-3,6,8). Dat u ondanks de vete die u bij terugkeer naar Afghanistan als levensbedreigend beschouwt vele jaren zonder problemen in uw regio gewoond en gewerkt heeft, is weinig aannemelijk.

Daarnaast dient ook de geloofwaardigheid van de ontvoering van uw broer in vraag te worden gesteld. Zo weet u niet wie uw broer ontvoerde en vervolgens doodde maar u schrijft de daden toe aan de groep van Dr Sadiq. Uw voorstelling, namelijk dat uw broer na een vuurgevecht uit zijn huis ontvoerd werd en vervolgens dood in de bergen werd achtergelaten, wijst inderdaad op een zeer gerichte afrekening. Echter, niet alleen wordt door de hierboven aangehaalde opmerkingen het geloof in uw vete met Dr Sadiq onderuit gehaald en zijn uw verklaringen puur hypothetisch, ook reageert u op een eigenaardige wijze op de ontvoering van uw broer. Nadat u verneemt over zijn gewelddadige ontvoering blijft u gewoon verder werken in de mijn waar u reeds anderhalf jaar tewerk bent gesteld. Indien uw broer daadwerkelijk het slachtoffer werd van een gewelddadige actie gericht tegen uw familie, waarachter u een heropleving van uw vete met Dr Sadiq vermoedt, zou men verwachten dat u stappen zou nemen om u en uw familieleden te beschermen in plaats van te blijven verder werken in uw gewone werkplaats (CGVS p.8,9,11). De opgemerkte eigenaardigheden tasten verder het geloof aan in het asielerelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat u uw vrees voor Dr Sadiq en zijn mannen volledig onvermeld heeft gelaten tijdens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Als u naar uw asielmotieven gevraagd werd, repte u met geen woord over de vete met de groep van Dr Sadiq of zelfs maar over de ontvoering van uw broer (CGVS p.10; CGVS Vragenlijst p.4) en beperkte u zich tot het incident in de mijn. Dat u de op het Commissariaat-generaal vermelde asielmotieven volledig vergeet te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken is zeer bevreemdend en schaadt sterk uw algemene geloofwaardigheid. Het kan immers aangenomen worden dat u dergelijke zaken minstens zou vermelden bij een eerste contact met de asielinstanties. Wat meer is, tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u uitdrukkelijk dat u geen andere problemen gekend heeft en u niets meer toe te voegen heeft.

De gebeurtenissen waaraan u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een terugkeervrees ontleent, vermeldt u dan weer niet als dusdanig op het Commissariaat-generaal. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken zegt u immers dat u bij de terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de Taliban omdat u verantwoordelijk wordt gehouden voor een ontploffing in de mijn die een talib het leven kostte (CGVS p.5; CGVS Vragenlijst p.4). De geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen moet evenwel ook in vraag worden gesteld. Allereerst dient er op gewezen te worden dat u uw relaas over het dodelijke ongeval geheel verweeft met de vete met Dr Sadeq en meer bepaald met de ontvoering van uw broer. Zo blijkt onder meer uit uw verklaringen dat het feit dat u uw zoon en uw neef meenam uit Afghanistan nadat u op de vlucht sloeg voor de talibs te wijten is aan de vete met Dr Sadiq. Ook vertelt uw neef Ali Taheri dat u de omgekomen talib vergat te waarschuwen voor de ontploffing omdat u afgeleid werd door het nieuws van de ontvoering van uw broer (CGVS A.(...) T.(...) p.10). Zoals uit de hierboven vermelde opmerkingen blijkt, kan er geen geloof gehecht worden aan uw vete met Dr Sadiq en de daaruit voortvloeiende ontvoering van uw broer. Bijgevolg wordt ook het geloof in uw verklaringen over het dodelijke ongeval en de op wraak beluste talibs erdoor ondermijnd. Voorts dient er ook op gewezen te worden dat de door u beschreven omstandigheden in de mijn als erg bizar overkomen. U beweert dat de mijn waar u tewerk was gesteld, uitgebaat werd door een partnerschap van een hazara, uw neef, en de Taliban en dat de opbrengst van de mijn volledig naar de Taliban zou

vloeien (CGVS p.9,10). Dat de Taliban volgens u een zeer sterke aanwezigheid heeft in de mijn doet dan ook de vraag rijzen waarom u twee minderjarige sjjiitische hazara's (uw neef en uw zoon) er mee naartoe neemt om uw werkplaats te zien in een regio waar de Taliban sterk staat (CGVS p.8,10,12). Bovenstaande bevindingen doen begrijpen dat u uw aanspraken op een terugkeervrees op basis van het dodelijke ongeval niet aannemelijk heeft gemaakt.

Eveneens is het bevreemdend dat jullie vier dagen na dit incident besloten Afghanistan te verlaten, zonder te weten of er nog een effectieve dreiging uitging van de familie van de overleden persoon. Dat u noch uw neef iets vertellen over de eventuele problemen voor de tante en haar zonen in Khawat is merkwaardig, gezien juist zij hadden gezegd te vertrekken omdat ze problemen voorzagen (gehoorverslag neef CGVS p.9). Uw neef zegt dat het niet altijd mogelijk is om contact te leggen. Toch beschikt u ook heden nog over een telefoonnummer van een contactpersoon in het dorp (CGVS p.4). Op de vraag of u uw vrouw, schoonvader en/of de moeder van uw neef heeft gecontacteerd voor jullie vertrek uit Afghanistan, zegt uw neef slechts dat u dit wellicht heeft gedaan, maar hij er geen weet van heeft (gehoorverslag neef CGVS p.10). In de context van de kidnapping van de vader van uw neef is dit uiterst bevreemdend (gehoorverslag CGVS p.9). Gezien jullie besluit het land te verlaten zagezegd vrij plots is genomen, namelijk naar aanleiding van het mijnincident, kan het toch aangenomen worden dat hij aan u vragen heeft gesteld over het feit dat zijn moeder achterbleef en of er al iets vernomen was van zijn vader. Uw neef stelt tevens dat de chauffeur van de vrachtwagen eerst naar Ghazni zou gaan om dan de winkels in Gulzar te bevoorraden en dat hij dan nieuws zou brengen (gehoorverslag CGVS p.9). Aangezien er een kanaal was voor het inwinnen van informatie is het merkwaardig dat u, zonder het thuisfront te consulteren, met uw neef en zoon naar het buitenland vertrekt.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Behsud van de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het

administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara's en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen. Het geweld in de Behsud-districten is in ieder geval niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. Er zijn ook weinig slachtoffers te betreuren bij de sporadische gewelduitbarstingen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Behsud van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De twee taskara's en de aanvraag tot het bekomen van een taskara en de stemkaart kunnen slechts gelden als bewijs voor de identiteit van u, uw zoon en echtgenote maar de stukken hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Evenmin kunnen de foto's en het videofragment over uw werkplaats uw asielmotieven ondersteunen door hun algemene aard. Wat de lidkaart van Hezb-i-Islami betreft dient opgemerkt te worden dat u zelf aangeeft dat u deze kaart louter voor identificatiedoeleinden aanvroeg zonder dat ze voor een effectief lidmaatschap stond. Het feit dat u in het bezit bent van een lidkaart van Hezb-i-Islami is op zich onvoldoende als bewijs voor de verklaarde vete met Dr Sadiq. Het resultaat van de tracingaanvraag meldt slechts dat de opgegeven familieleden het dorp Gulzar verlieten. Ook deze kennisgeving is onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet bij een gebrek aan afdoende motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker verwijst tevens naar artikel 8 *juncto* artikel 14 EVRM en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker formuleert een aantal grieven op de motivering van de bestreden beslissing. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing niet of althans onvoldoende met redenen omkleed. De motieven zijn niet evenredig en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en tasten op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aan en kunnen zijn leven en zijn vrijheid in gevaar brengen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het EVRM. De bestreden beslissing laat na de passende belangenafweging te maken en er werd geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking genomen. Uit uniforme informatie blijkt tevens dat de veiligheidssituatie in Afghanistan alarmerend is en bij een terugkeer zal verzoeker dan ook het slachtoffer worden van gewelddaden. Dit druist in tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 EVRM. Ook het UNHCR oordeelt dat een terugkeer naar Afghanistan, zonder dat er aldaar kan worden teruggevallen op familiebanden, een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden

beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoekers kennis van de persoon die hij vreest ernstig tekort schiet. Over Dr. Sadiq, de man waarmee verzoeker al jarenlang problemen zegt te kennen, en de mannen die voor hem werken kan hij slechts de locatie van hun checkpost melden, verdere informatie over deze personen heeft verzoeker niet (stuk 3, gehoorverslag, p. 6, 7). Dat verzoeker er bij de vraagstelling van de interviewer ervan uit ging dat deze recente informatie bedoelde, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde herhaaldelijk geen informatie over hen te hebben. Er zijn geen aanwijzingen waaruit kan worden afgeleid dat de interviewer "recente informatie" bedoelde (stuk 3, gehoorverslag, p. 6, 7). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het feit dat hij geen contact meer onderhoudt met familieleden in Afghanistan, zoals blijkt uit het neergelegde bericht van het Rode Kruis, doet geen afbreuk aan verzoekers onwetendheid. Waar verzoeker aangeeft uit zichzelf geen verdere informatie te hebben verstrekt teneinde de interviewer niet te enerveren en louter op de vragen is ingegaan, merkt de Raad op dat uit het gehoorverslag van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk blijkt dat verzoeker herhaaldelijk naar informatie omtrent Dr. Sadiq en zijn mannen werd gevraagd, maar dat hij meermaals verklaarde geen verdere informatie te hebben.

Voorts kan verzoeker ook de oorzaak van de vete tussen zijn familie en de groep van Dr. Sadiq niet geloofwaardig voorstellen. Verzoeker beweert dat de mannen van Dr. Sadiq omwille van de lidkaart van Hezb-i-Islami die hij in Iran aanvraagde als identificatiemiddel hem ervan verdachten voor deze partij actief te zijn (stuk 3, gehoorverslag, p. 5, 6). Het is enerzijds niet aannemelijk dat verzoeker de lidkaart van Hezb-i-Islami bij zich hield. Wanneer verzoeker om verduidelijking gevraagd werd, antwoordde hij slechts dat hij de kaart niet met een bepaalde bedoeling bewaarde maar dat hij ze gewoon altijd meehad (stuk 3, gehoorverslag, p. 6). Dat verzoeker zomaar een lidkaart van een rivaliserende partij bij zich hield, zelfs nadat hij omwille van die kaart van verraad beschuldigd werd, is echter geenszins aannemelijk (stuk 3, gehoorverslag, p. 5, 6). Te meer daar verzoeker over een identiteitskaart beschikt die uitgegeven werd in 1354, zo'n elf jaar voor de lidkaart die hij ter identificatie aanvraagde (stuk 3, gehoorverslag, p. 4, 5, 6). Waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat deze lidkaart van belang was om veilig naar Afghanistan terug te keren en hij regelmatig door Pashtou gebied moest reizen hetgeen verklaart waarom hij ook later deze kaart op zak had, wordt opgemerkt dat dit slechts *post factum* verklaringen zijn die dan ook geen afbreuk doen aan verzoekers verklaring dat hij de kaart niet met een bepaalde bedoeling bewaarde maar dat hij ze gewoon altijd meehad. Ook de slordigheid waarmee verzoeker met de lidkaart omging, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Niet alleen hield verzoeker de kaart bij nadat ze elk nut verloren had, ook liet hij ze openlijk in zijn huis liggen waar iedereen de kaart kon zien (stuk 3, gehoorverslag, p. 6). Met het argument dat deze lidkaart tot problemen leidde weerlegt noch verklaart verzoekers bovenstaande vaststellingen.

Daarnaast kan ook aan de ontvoering van verzoekers broer geen geloof worden gehecht. Zo weet verzoeker niet wie zijn broer ontvoerde en vervolgens doodde maar schrijft hij het toe aan de groep van Dr. Sadiq (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Dit is slechts een veronderstelling van verzoeker. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker nadat hij over de gewelddadige ontvoering van zijn broer had vernomen, gewoon verder bleef werken in de mijn. Indien verzoekers broer daadwerkelijk het slachtoffer werd van een gewelddadige actie gericht tegen verzoekers familie, waarachter verzoeker een heropleving van zijn vete met Dr. Sadiq vermoedt, kan worden aangenomen dat verzoeker stappen zou ondernemen om verzoeker en zijn familieleden te beschermen in plaats van te blijven verder werken in zijn gewone werkplaats (stuk 3, gehoorverslag, p. 8, 9, 11). De verklaring die verzoeker in onderhavig verzoekschrift geeft, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Verzoeker geeft thans aan dat hij nog slechts enkele uren in de mijn heeft gewerkt totdat hij van de ontvoering en de dood op de hoogte was. Verzoeker verklaarde immers dat hij nog 5-6 dagen in Afghanistan heeft verbleven na de ontvoering van zijn broer en verder heeft gewerkt in de mijn. Uit zijn verklaringen blijkt duidelijk dat het niet gaat over slechts enkele uren, maar wel over dagen (stuk 3, gehoorverslag, p. 9).

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat verzoeker zijn vrees voor Dr. Sadiq en zijn mannen en de ontvoering van zijn broer volledig onvermeld heeft gelaten tijdens zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat verzoeker de op het Commissariaat-generaal vermelde asielmotieven volledig vergeet te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Wat meer is, tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde verzoeker uitdrukkelijk dat hij geen andere problemen gekend heeft en dat hij niets meer toe te voegen heeft.

In zoverre verzoeker het niet vermelden van zijn vrees voor Dr. Sadiq en zijn mannen en de ontvoering van zijn broer bij de Dienst Vreemdelingenzaken tracht te vergoelijken door te stellen dat hij er vanuit ging dat hij enkel de directe aanleiding tot het verlaten van diens herkomstland diende mee te delen en hij, de mogelijkheid zou hebben bij het uitgebreide verhoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de overige problemen toe te lichten dient te worden opgemerkt dat een dergelijke bewering geen weerslag vindt in het administratief dossier. Uit de vragenlijst blijkt dat verzoeker wel degelijk gevraagd is uiteen te zetten wat hij vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst en wat hij denkt dat er met hem bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren. Ook werd gevraagd om een overzicht te geven van de belangrijkste feiten. Verzoeker heeft enkel de problemen met de taliban ten gevolge van zijn tewerkstelling in de mijn toegelicht. Er kan dan ook niet worden ingezien om welke reden verzoeker de essentiële elementen, namelijk verzoeker zijn vrees voor Dr. Sadiq en zijn mannen en de ontvoering van zijn broer niet heeft vermeld. Overigens heeft verzoeker uitdrukkelijk verklaard dat hij geen andere problemen gekend heeft en dat hij niets meer toe te voegen heeft (stuk 11, vragenlijst, p. 4). Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn asielrelaas zou vermelden.

Ook aan de gebeurtenissen die verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde kan geen geloof worden gehecht. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij bij de terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban omdat hij verantwoordelijk wordt gehouden voor een ontploffing in de mijn die een talib het leven kostte (stuk 11, vragenlijst, p. 4). Verzoekers neef verklaarde echter dat verzoeker de omgekomen talib vergat te waarschuwen voor de ontploffing omdat hij afgeleid werd door het nieuws van de ontvoering van zijn broer (stuk 15, gehoorverslag A.T. p.10). Zoals hoger uiteengezet, kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers vete met Dr. Sadiq en de daaruit voortvloeiende ontvoering van zijn broer. Bijgevolg wordt ook het geloof in verzoekers verklaringen over het dodelijke ongeval en de op wraak beluste talibs erdoor ondermijnd.

Waar verzoeker aangeeft traumatische gebeurtenissen te hebben meegemaakt, waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het vergeten van details volkomen aannemelijk en menselijk is, dient te worden opgemerkt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze

persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die er op wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen.

Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving ervan worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de actuele en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat er in de Behsud-districten in de provincie Wardak in mei spanningen waren tussen de Hazara bewoners en de nomadische Kuchi's en dat dit geweld in juni oplaaide. Dit is een weerkerend fenomeen in dit seizoen. Er is echter geen permanente AOG aanwezigheid in de Behsuds. Conflict gerelateerd geweld komt slechts sporadisch de regio binnen samen met de Kuchi's. In juli werd een grote multi-etnische ANSF troepenmacht ontplooid die verhinderde dat het conflict verder uitbreidde. Sindsdien is het niet meer tot uitbarstingen gekomen. Uit voormelde informatie blijkt dat er in de Behsud districten in de provincie Wardak geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in de Behsud-districten in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de Behsud-districten in de provincie Wardak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich steunde in een arrest van 6 januari 2009, naar een presentatie van het UNHCR van 2009 inzake de kwetsbaarheid van kinderen, naar een brief van het Afghaans consulaat te Nederland van 5 november 2008 inzake beperkte opvangcapaciteiten van Afghanistan, naar "diverse recente rapporten" over de situatie in Afghanistan, naar het gegeven dat de armoedetoestand de schending van de mensenrechten verergert en naar het feit dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf stelt dat er in de provincie Wardak geweld is, stelt de Raad vast dat deze algemene gegevens en verwijzingen geenszins afbreuk doen aan de recente SRB die werd toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er *actueel en specifiek* voor burgers uit de Behsud-districten in de provincie Wardak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De algemene verwijzingen en gegevens van verzoeker volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn regio van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft

hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven of om aan te tonen dat verzoeker en zijn neef een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzing naar het standpunt van UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op terugkeer naar een plaats die niet de plaats van herkomst is. *In casu* werd enkel verzoekers plaats van herkomst beoordeeld.

2.7. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF